

UHINGUZERAK DESBERDINAK BEREIZTEKO METODOAK

Juanjo Peña

Iturri batek uhin-luzera desberdinak ematen badizkigu, uhin-luzera horiek bereizteko metodoak ikusi nahi ditugu.

Hiru metodo aipatuko ditugu:

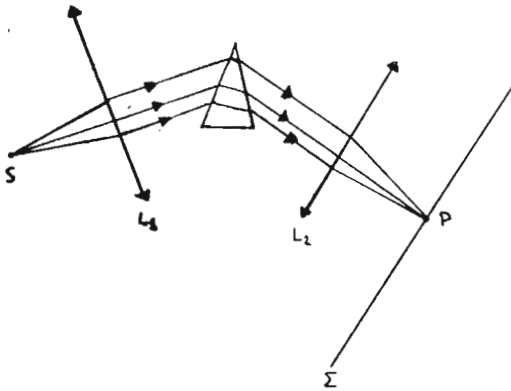
- Lehenengoak espektroskopia erabiltzen du.
- Bigarrenak Fabry-Perot-en interferometroa.
- Hirugarrenak sarea.

Lehenengo metodoa aztertzen hasiko gara.

Espektroskopia irudian agertzen da, eta bere osagaiak ondoko hauek dira:

- Bi lente konbergente (L_1 eta L_2)
- Prisma bat
- Iturri puntuala (S), L_1 -en objektuaren plano fokalean dagoena.
- Pantaila, (ϵ) irudiaren plano fokalean.

Funtzionamendua ikusi baino lehen, prismaren bi propietate eta beste hiru lentinearenak aipatu behar ditugu.

1. Irudia

δ : gehienetan α , n eta ϕ -ren funtziopekoa izango dugu non:

- α : prismaren angelua
- n : prismaren errefrakzio-indizea
- ϕ : intzidentzi angelua.

Lehenengo propietatea:

α angelua oso txikia denean, δ desbidazio-angelua α -ren funtzio bakarra da eta bere balioa izan ohi da:

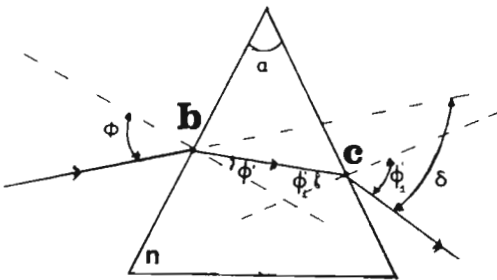
$$\delta = (n-1) \cdot \alpha$$

Bigarren propietatea:

Prisma baten edo beste edozein substantzia baten errefrakzio-indizea aldatu egiten da argiaren kolorearen (edo argiaren uhin-luzeraren) bidez.

prismarentzat

Eman dezagun izpi bat prisma batean zehar pasatzen dela. Izpi honek bi errefrakzio izango ditu (B eta C-en) δ : "Desbidazio-angelua": izpi intzidentek eta prismatik ateratzen denak osatutakoa.

2. Irudia

lentearentzat

Lehenengo propietatea:

Izpi bat lente konbergente batera iristen bada, bere zentru tik pasatuz, zuzenean hedatuko da.

Bigarrena:

S iturria lente konbergente

baten objektuaren plano fokalean badago, izpiak lentetik paraleloak irtengo dira.

Hirugarrena:

Lente konbergente batek izpi paraleloak jasotzen baditu, izpi horiek lentetik irtengo dira irudi plano fokalaren puntu batetik pasatuz.

Propietate horiek kontuan hartuta, ikus dezagun espektroskopia baten funtzionamendua.

S iturriak argi monokromatikoa (edo uhin-luzera berdinekoa) ematen badigu L_1 lentetik izpi paraleloak aterako dira (lentearen b_1 garren propietateagatik).

Prismak izpi horiei desbidazio berdina ematen die (zeren $\delta = (n-1) \cdot a$ eta a eta n konstanteak baitira), eta prismatik paraleloak irtengo dira.

ϵ Irudiaren plano fokalean dagoenez gero, izpi guztiek plano horren P puntu batetik pasatuko dute eta irudi erreala izango dugu (lentearen hirugarren propietateagatik). S iturriak hiru kolore desberdin emango balizkigu, edo hiru uhin-luzera desberdin (ur-

dina, horia eta gorria, adibidez), prismetara iritsi artean ez genduke problemarik izango; baina behin prismaren barruan sarturik, n aldakorra gertatzen da kolore bakoitzarentzat eta, azkenean, hiru izpi aterako zaizkigu hasierako bakarraren orde: hau da, ϵ -n hiru irudi erreal bereiztu ahal izango ditugu. Ikus dezagun hau mantxoago.

Suposa dezagun iturriak hiru uhin-luzera desberdineko argia ematen digula (urdina, horia eta gorria).

Bitez:

λ_F : urdinaren uhin-luzera

λ_D : horiaren uhin-luzera

λ_C : gorriaren uhin-luzera, eta

n_F : prismetaren urdinarentzako errefrakzio-indizea

n_D : prismaren horiarentzako errefrakzio-indizea

n_C : prismaren gorriarentzako errefrakzio-indizea.

Prismak bi motatakoak izango ditugu: Flint eta Crown

Biak propietate eta errefrakzio-indize desberdinak dituzte:

Hona hemen balio batzu:

	n_F	n_D	n_C
Flint	1,665	1,650	1,644
Crown	1,527	1,520	1,517

Espektroskopioan Flint pris-
ma erabiltzen badugu, bere ange-
lua 10° izanik urdinarentzako
"desbidazio-angelua" δ_F izango
litzateke.

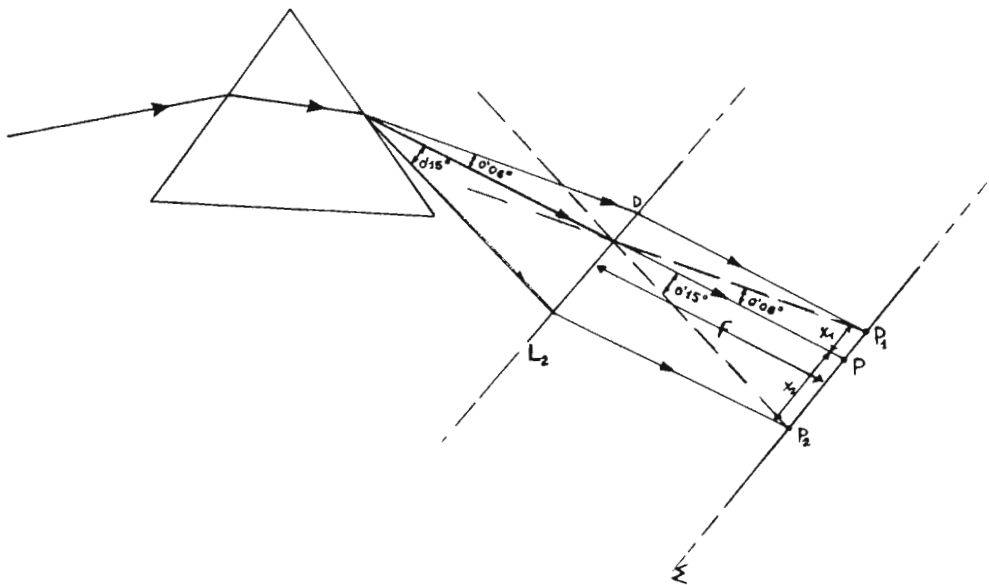
$$\delta_F = (1,665 - 1) \cdot 10 = 6,65^\circ$$

Era beretsuan, horiarentzako
"desbidazio-angelua" δ_D izango
litzateke

$$\delta_D = (1,650 - 1) \cdot 10 = 6,5^\circ$$

Eta gorriarentzat δ_C

$$\delta_C = (1,644 - 1) \cdot 10 = 6,44^\circ$$

3. Irudia

Pantailan, irudi erreala bate-tik bestera dagoen distantzia ja-kiteko prisma izpi bat bakarria iristen dela suposatuko dugu.

Prismatik hiru izpi aterako dira: gorria, horia eta urdina.

Gorriak eta horiak osatzen du-ten angelua $\delta_D - \delta_C = 0,06^\circ$ izango litzateke; eta horiak eta urdinak osatzen dutena $\delta_F - \delta_D = 0,15^\circ$

Irudi honen posizioak pantai-lan aurkitzeko zera suposatuko dugu, horia lentearen erditik pasatzen dela. Lentearen lehenengo propietateagatik izpi hau zuzen hedatuko da, eta pantaila P pun-tuan ebakiko du.

P izango litzateke, hortaz, ho-riarentzako irudi erreala. Gorria rentzako irudi erreala aurkitzeko izpi bat marraztuko dugu, gorriari paraleloa eta lentearen erditik pasatzen dena. Izpi hau zuzen he-datuko da, eta pantaila P₁ puntu-an ebakiko du.

Izpi gorria lentetik ateratzen denean P₁ puntufa iritsi behar du eta horrengatik bere ibilbidea DP₁ izango da.

P₁ izango litzateke gorriarentza-ko irudi erreala urdinarentzat ere berdin egingez, P₂ puntua aur-kituko genuke; eta P₂ izango litzateke, hortaz urdinarentzako irudi erreala.

Distantzia horiek kalkulatzeko, suposa dezagun lentearen distan-tzia fokala $f = 5\text{m}$ dela.

Kasu honetan

$$\text{tg } 0,06^\circ = \frac{x_1}{f} \quad x_1 = 500\text{cm} \times 0,001047 = 5,235\text{cm.}$$

$$\text{tg } 0,15^\circ = \frac{x_2}{f} \quad x_2 = 500 \times 0,002618 = 13,090\text{cm.}$$

Ikusten dugunez, begiak distan-tzia horiek ondo bereizten ditu.

Esperientzia hau OPTIKA GEOME-TRIKAREN arloan egin dugu.

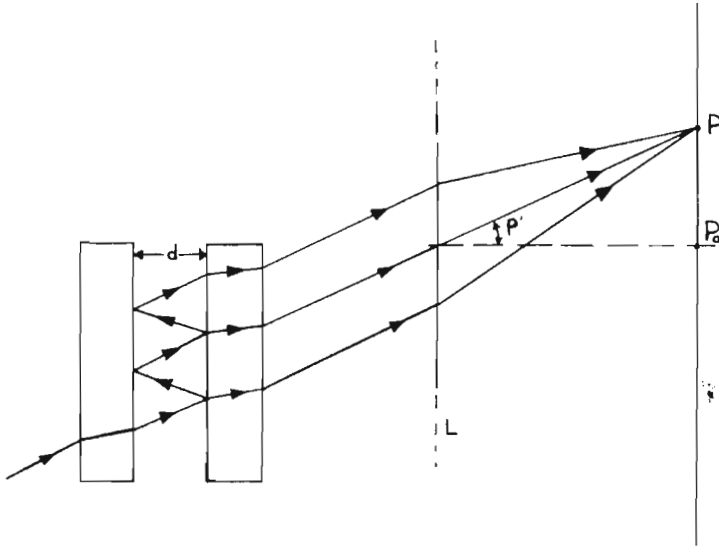
bigarren metodoa

Metodo honek Fabry-Perot-en interferometroa erabiltzen du.

Interferometro hau beirazko bi plaka paraleloz osatua dago. Plaka horien arteko distantzia d da, eta isladatze-koefizientea p handia eduki behar dute. S iturri-tik, izpiak bidaliaz, errefrakta-

tze- eta isladatze-fenomenoak jasango dituzte. Gero, bi plaketa-tik ateratako izpiak lente kon-

bergente batez pantailaratzten baditugu interferentzi fenomenogak ikusiko ditugu.

4. Irudia: Fabry-Perot-en interferometroa

Erdiko izpia lentearen erditik pasatzen da. ϵ pantaila L -ren irudi plano fokalean dago.

Bi plaken ρ koefizientea handia denez, eraztunak plano fokalean ikusiko ditugu, beren zentrua P_0 izanik, eta argiak eta estuak izango dira. Arrazoi honexegatik, iturriak bi uhin-luzera bidaltzen baditu, plano fokalean bi eraztun-sistema ikusiko ditugu, nahiz eta uhin-luzera horien arteko desberdintasuna guztiz txikia izan k mailako

interferentziaren maximoa edo k mailako eraztun argia ρ'_k angeluaz ikusiko dugu. Angelu honek bete behar duen ekuazioa honako hau izango da:

$$\cos \rho'_k = \frac{k \lambda_0}{2 d}$$

(Ekuazio hau Optikako edozein liburutan agertzen da)

Iturriko uhin-luzera piska bat bakarrik aldatzen bada ere $\langle \lambda_0 + \Delta \lambda \rangle$, kasu honetan k mailako

eraztun argia beste angelu batez ikusiko dugu. ($\rho'_k + \Delta \rho'$)

Angelu honek bete behar duen ekuazioa beste hau izango litzateke

$$\cos(\rho'_k + \Delta \rho') = \kappa \cdot \frac{\lambda_0 + \Delta \lambda}{2d}$$

Hurbilketa hauek eginaz

$$\cos \Delta \rho' \approx 1 \text{ eta } \sin \Delta \rho' \approx \Delta \rho'$$

$$\cos \rho'_k - \Delta \rho' \cdot \sin \rho'_k = \kappa \frac{\lambda_0}{2d} + \kappa \frac{\Delta \lambda}{2d}$$

edo

$$\frac{\kappa \lambda_0}{2d} - \Delta \rho' \cdot \sin \rho'_k = \kappa \frac{\lambda_0}{2d} + \kappa \frac{\Delta \lambda}{2d}$$

Hau da:

$$\Delta \rho' \cdot \sin \rho'_k = \kappa \cdot \frac{\Delta \lambda}{2d}$$

Balio absolutuz.

Badakigu κ mailako eraztun argia ρ'_k angeluaz ikusten dugula. Beste aldetik, suposa dezagun P_0 puntua argitsua dela eta gainera K_0 mailako maximoa.

Puntu honetan ρ' -ren balioa 0 da eta betetzen den ekuazioa

honako hau izango da:

$$\cos 0 = \frac{\kappa_0 \lambda_0}{2d} \rightarrow d = \frac{\kappa_0 \lambda_0}{2}$$

Egoera hau kontuan harturik

$$\cos \rho'_k = \frac{\kappa \cdot \lambda_0}{2 \cdot \frac{\kappa_0 \lambda_0}{2}} \rightarrow \cos \rho'_k = \frac{\kappa}{\kappa_0}$$

Angelu txikia denean, ondoko hurbilketa hau egin dezakegu:

$$\cos \rho'_k = 1 - \frac{(\rho'_k)^2}{2} \quad \text{Beraz,}$$

$$1 - \frac{(\rho'_k)^2}{2} = \frac{\kappa}{\kappa_0} \quad ; \quad 1 - \frac{\kappa}{\kappa_0} = \frac{(\rho'_k)^2}{2}$$

Hau da:

$$\frac{2(\kappa_0 - \kappa)}{\kappa_0} = (\rho'_k)^2 \text{ azkenean}$$

$$\rho'_k = \sqrt{\frac{2}{\kappa_0}} \sqrt{\kappa_0 - \kappa}$$

Angelua txikia denean

$$\rho'_k \approx \sin \rho'_k = \sqrt{\frac{2}{\kappa_0}} \sqrt{\kappa_0 - \kappa}$$

Orduan:

$$\Delta \rho' = \frac{\kappa \cdot \Delta \lambda / 2d}{\sqrt{2/\kappa_0} \sqrt{\kappa_0 - \kappa}} = \frac{\kappa \sqrt{\kappa_0} \Delta \lambda \cdot \lambda_0}{2d \sqrt{2} \cdot \lambda_0 \sqrt{\kappa_0 - \kappa}} =$$

$$= \frac{\kappa}{\kappa_0} \sqrt{\frac{\kappa_0}{2(\kappa_0 - \kappa)}} \cdot \frac{\Delta \lambda}{\lambda_0}$$

Adibidea: Eman dezagun Fabry-Perot rot-en interferometro baten datuak honako hauek direla:

$$d = 2 \text{ cm} \quad \lambda = 5.000 \text{ \AA}$$

$$\text{cm bat } 10^8 \text{ \AA} \text{ denez gero}$$

K_0 izango litzateke:

$$k_0 = \frac{4 \times 10^8}{5 \times 10^3} = 8 \times 10^4$$

Lehenengo eraztun argia ($k_0 - 1$) mailakoaren maximoa, $\rho'_{k_0 - 1}$ angeluaz izango dugu.

$$\rho'_{k_0 - 1} \sqrt{\frac{2}{8 \times 10^4}} \sqrt{1} = \sqrt{\frac{1}{4 \times 10^4}} = \frac{1}{200}$$

$$\Delta \rho' = \frac{8 \times 10^4 - 1}{8 \times 10^4} \sqrt{\frac{8 \times 10^4}{2.1}} \cdot \frac{\Delta \lambda}{\lambda_0} = 2 \times 10^2 \frac{\Delta \lambda}{\lambda_0}$$

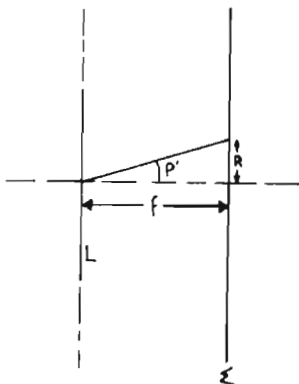
Angulu-aldaketa aurkitzeko

$$\frac{\Delta \rho'}{\rho'_{k_0 - 1}} = 2 \times 10^2 \cdot \frac{\Delta \lambda}{\lambda_0} \cdot 200 = 4 \times 10^4 \frac{\Delta \lambda}{\lambda_0}$$

Suposa dezagun $\Delta \lambda = 1,25 \times 10^2 \text{ \AA}$ aldatu dela

$$\frac{\Delta \rho'}{\rho'_{k_0 - 1}} = 0,1$$

Honen esanahia, ρ' -ren balioa %10-etan aldatu dela.

5. Irudia

Beste aldetik,

$$\operatorname{tg} \rho' = \frac{R}{f} \approx \rho'$$

Angelua txikia denean, bestalde ondoko hurbilketa hau egin dezakegu; honela, $R = \rho' \cdot f$ da.

ρ' -ren balioa %10 aldatzen bada berdin gertatzen zaio erradioari.

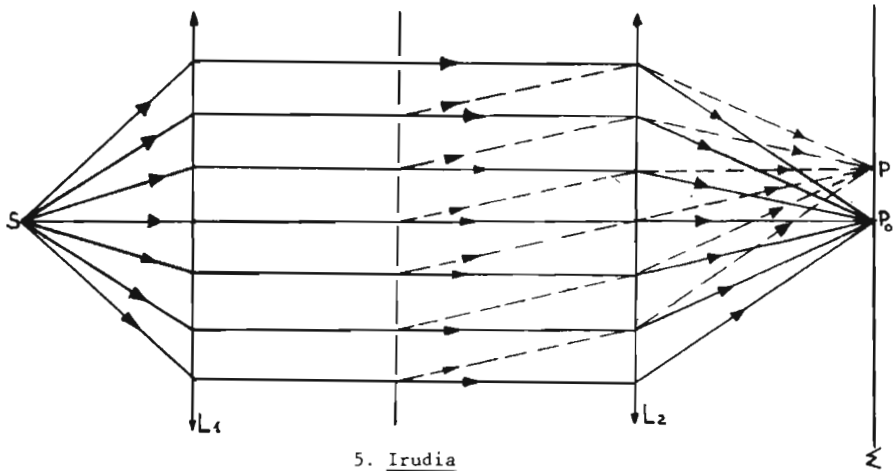
Orduan, $\Delta \lambda$ -ren aldaketa hain txikia izanik lehenengo eraztun argian erradioaren aldaketa nabarmena ematen digu.

Jakina, esperientzia "interferentzi fenomenoen" arloan egin dugu.

hirugarren metodoa

Metodo honek bi uhin-luzera desberdin bereizteko difrakzio-saia erabiltzen du.

Sarea lortzeko pantaila batean irekidura paralelo pila bat egin behar da. Gure kasuan luzeak eta estuak izango dira eta denak lodiera berdinekoak (a) Bestalde bi irekiduren arteko distantzia berdina izango da denentzat (h).

S iturriak izpiak bidaltzen dizkigu. Izpi horiek L_1 lente konbergenteak jasotzen ditu, eta lente honetatik paraleloak ateratzen dira.

Izpi horiek irekiduretara iristen direnean direkzio guztietan barrena ateratzen dira. Irudian sarearekiko elkartzutak direnak bakarrik marraztu ditugu, eta θ angelua osatzen dutenak.

Izpi horiek L_2 beste lente konbergente batek jasotzen ditu, eta paraleloak diren izpiak pantailako puntu berdin batean elkartzen dira.

OHARRA: S iturria L_1 lentearen objektu fokuan dago eta ε pantaila L_2 -ren irudi plano fokale-

an.

Garapen matematikoa eginez, ondoko konklusio hauetara iritsiko ginateke.

Pantailan, "MAXIMO NAGUSIAK" honako ekuazio hau betetzen duten puntuetan ikusiko ditugu:

$$\sin \theta = \pm \frac{k \lambda}{h} \quad (1)$$

"MINIMOAK"

$$\sin \theta = \pm \frac{m \lambda}{N h} \quad (2)$$

N : irekidura-kopurua izanik.

Puntu horietan ikusten den intentsitatea zero izango da.

"BIGAREN MAILAKO MAXIMOAK"

posizio horietan ikusiko genituzke.

$$\sin \theta = \pm \frac{3 \lambda}{2 N h}; \pm \frac{5 \lambda}{2 N h}; \pm \dots (3)$$

Bigarren mailako maximoak maximo nagusiak baino askozaz intentsitate txikiagoa dute.

Normalean N-ren balioa handia izaten da: 100.000 edo handiagoa.

Kasu horietan, maximo nagusiak oso estuak dira. Bestalde, bigarren mailako maximoak (maximo nagusien ondoan daudenak) ezingo ditugu ikusi bien arteko separazio angeluarra txikia bait da.

Besteak ez ditugu ikusiko, intentsitatea oso txikia dutelako. Horregatik, sare bat argi monokromatikoz argituz pantailan marrazuzen eta estu argitsuak ikusiko ditugu. Marra horiek maximo nagusia adierazten digute.

Orain, lehen bezala suposa dezagun bi uhin-luzera guztiz hurbi-lak ditugula λ_0 eta $\lambda_0 + \Delta \lambda$

Orain k mailako maximo nagusia edo k mailako marra argia θ angelu batez ikusiko dugu, eta bigarre

narentzat $\theta + \Delta \theta$ batez.

Angulu horiek ekuazio hauek bete behar dituzte.

$$\sin \theta = \pm \frac{k \lambda_0}{h}$$

eta

$$\sin(\theta + \Delta \theta) = \pm \frac{k(\lambda_0 + \Delta \lambda)}{h}$$

batuketaren garapena eginez gero,

$$\sin \theta \cdot \cos \Delta \theta + \cos \theta \cdot \sin \Delta \theta = \pm \frac{k \lambda_0}{h} + \pm k \frac{\Delta \lambda}{h}$$

Baina $\Delta \lambda \ll \lambda_0$ ^{hots} $\Delta \theta \ll \theta$

beraz $\cos \Delta \theta \approx 1$ $\sin \Delta \theta \approx \Delta \theta$

$$\sin \theta + \cos \theta \cdot \Delta \theta = \pm \frac{k \lambda_0}{h} + \pm k \frac{\Delta \lambda}{h}$$

eta hemendik

$$\frac{\Delta \theta}{\Delta \lambda} = \frac{k}{h \cdot \cos \theta}$$

"Sarearen dispersio angeluarra" deritzo.

Eritzi bezala, sareak bi marra bereiztuko ditu bien arteko distantzia, marra baten lodieraren erdia baino handiagoa denean; edo, berdin dena, distantzia hori maximo nagusi batetik lehenengo minimoraino dagoen distantzia izango da. Suposa dezagun k mailako maximo nagusia θ angeluaz ikusten dugula, eta lehenengo minimoa $\theta + \delta \theta$ angeluaz.

Dakigunez, ekuazio hauek bete-ko dira:

$$\sin \theta = \frac{K \lambda_0}{h}$$

$$\sin (\theta + \delta \theta) = \frac{K \lambda_0}{h} + \frac{\lambda_0}{N h} = \left(K + \frac{1}{N} \right) \frac{\lambda_0}{h}$$

$m=1$ eginez gero (2) ekuazioan.

Lehen bezala.

$$\sin \theta \cdot \cos \delta \theta + \cos \theta \cdot \sin \delta \theta = \frac{K \lambda_0}{h} + \frac{\lambda_0}{N h}$$

Baina $\delta \theta \ll \theta$

beraz $\cos \delta \theta \approx 1$ $\sin \delta \theta \approx \delta \theta$

$$\sin \theta + \cos \theta \cdot \delta \theta = \frac{K \lambda_0}{h} + \frac{\lambda_0}{N h}$$

eta

$$\delta \theta = \frac{1 \cdot \lambda_0}{N \cdot h \cdot \cos \theta}$$

eta (4) ekuazioarekin alderatuz

$$\frac{\lambda_0}{\Delta \lambda} = N \cdot K \quad \frac{\lambda_0}{\Delta \lambda} :$$

"Sarearen bereizmena" deritzo.

Ekuazio honek, k mailako interferentziarentzat, sare honek bereiz dezakeen $\Delta \lambda$ txikiena ematen digu.

Adibidea: 4cm-ko luzera duen difrakzio-sare batek cm-batean 4.000 irekidura dauka.

Bat mailako interferentzian sareak 5.890 Å eta 5.896 Å bereiztuko al ditu?

Sarearen berizmena zera izango da:

$$\frac{\lambda_0}{\Delta \lambda_{txik.}} = N \cdot K$$

$$\Delta \lambda = 5.896 - 5.890 = 6 \text{ \AA}$$

λ_0 erdikoa hartzen da:

$$\text{Kasu honetan } \lambda_0 = 5.893 \text{ \AA}$$

$$\frac{5.893}{\Delta \lambda_{txik..}} = 16.000 \times 1$$

$$\Delta \lambda_{txikiena} = \frac{5.893}{16000} = 0,368 \text{ \AA}$$

$N = 4 \text{ cm} \times 4.000 \frac{\text{irekidura}}{\text{cm}} = 16.000$ irekidura.

Sare honek bereiz dezakeen $\Delta \lambda$ txikiena 0,368 Å da; eta, egi-azko $\Delta \lambda = 6 \text{ \AA}$ handiagoa denez, orduan sare honek bi uhin-luzera horiek bereizten ditu.

Esperientzia hau "DIFRAKZIO-FENOMENOEN" arloan egin dugu.